

několikrát vykoukla ze dveří, a přestože byla zvyklá v sídle lovců potkávat na chodbách lidi jen zřídka, nyní se zdálo, jako by na nohách stálo celé centrum.

Jessica zalezla zpět do pokoje a podívala se na bledou tvář Christiana, který seděl na posteli. Ucítila, jak jí tělem prostoupilo drobné chvění způsobené radostí, že má bratra konečně u sebe, a nepředstavitelným množstvím starostí, které to s sebou přineslo.

„Hned se vrátím, jdu jen do svého pokoje pro druhou kartu,“ řekla a ústa se jí protáhla do strojeného pousmáná. Bratr přikývl, a i na jeho tváři se objevil nucený úsměv. Přestože několik hodin spal, vypadal unaveně – až vyčerpaně.

Jessica se otočila čelem ke dveřím a předtím, než vyšla na chodbu, zhluboka se nadechla.

Ač ji od jejího pokoje dělilo jen pár metrů, zdálo se jí náhle nemožné udržet klidný krok a nepopoběhnout si. Věděla, že ji nikdo nesleduje, vlastně si jí skoro vůbec nikdo nevšímal, ale zdálo se jí, jako by na sobě cítila pohledy všech procházejících lovců.

Když vklouzla do svého pokoje a dveře se za ní zavřely, přitiskla se k nim zády a zhluboka vydechla. Na malou chvíli se v ní vzedmula tíživá vlna strachu, ale zmizela stejně rychle, jako se objevila. Nemohla ztráct čas nad svými obavami, nad přemýšlením o budoucnosti a o tom, co budou dělat, až utečou – ač jí to tak tisíckrát přišlo na mysl – musela jednat teď.

Rozhlédla se po místnosti a zapátrala v paměti. Během chvilky se však rozběhla k posteli. Naprosto přešla tupou bolest v lýtku, kterou s sebou přinesl špatný došlap, a začala prohledávat šuplíky nočního stolku.

„Kam jsem ji dala,“ zamrmlala tiše se svráštěným čelem. Jessica se narovnála a rozhlédla se okolo sebe. Promnula si spánky a hlasitě si povzdechla, když v tom její oči upoutala malá kartička, jež ležela na polici. Jessica vítězně zařala ruce v pěst a na tváři se jí objevila skutečná radost. Popadla kartičku, kterou pevně sevřela v dlani, a naposledy se rozhlédla po pokoji, jestli jí nepřijde na oči něco, co by ještě mohla potřebovat.

Během pár minut se dívka opět objevila v Erikově pokoji. Bratra našla na stejném místě, jako když odcházela, jen tentokrát vedle něj ležely dva obaly od tyčinek a z poloviny vypitá láhev s vodou.

S pokývnutím Christianovi podala kartičku. „Mám dvě. Tahle kartička by tě měla udělat neviditelným před kamerovým systémem,“ osvětlila a Christian si placatý obdélník protočil mezi prsty.

„Takže... co teď?“ Christian se do sestry zapíchl svými velkými zelenomodrými očima a napjatě čekal na odpověď.

Nastalo krátké ticho. Jessica si ještě naposledy projela celý plán, co vytvořila ve své hlavě, a všechny pochyby zatlačila do ústraní. Nakonec párkrát přikývla a podívala se na bratra. „Utečeme odsud.“

•••

Jessica vykoukla z výtahu. V kruhové hlavní místnosti, která se nacházela na jezeře, nikdo nebyl. Byla to jedna z mála částí sídla, která se nenacházela pod hladinou či ve skalách, a pro Jessicu to byla také jediná známá cesta úniku.

Vzala bratrovu ruku a přehodila si ji přes ramena, aby mu ulehčila chůzi, ač jí samotné to chůzi značně ztěžovalo.

Po pár kulhavých krocích se Christianovi opřelo do tváře bodavé chladné slunce, jež ho donutilo zastínit si oči rukou. Párkrát zamrkal, aby si přivykl na nezvykle prudké světlo. Těch pár dní pod vodou mu přišlo jako věčnost.

Jessica Christiana táhla k tunelu na protější straně, ale on si chtěl vychutnat sluneční paprsky, které ho hladily po kůži a v každém dalším kroku, co udělal, byla cítit větší dávka odporu.

„No tak, musíme jít, Chrisi!“ naléhala dívka, když Christian začal zpomalovat.

„Dej mi jen chvíli, potřebuju popadnout dech.“

„My nemáme chvíli!“ naléhala ještě urputněji.

„Prosím,“ zažadonil bratr.

Jessica si povzdechla, a přestože zakroutila hlavou, souhlasila. I jí samotné občas stále zacukalo v lýtku, které před několika dny probodla kovová tyč ze sutě stropu, ale snažila se nenechat na sobě znát bolest ani nervozitu jako správná starší sestra. Dokonce byly i chvíle, kdy měla pocit, jako kdyby se